

τὴν μητέρα σας» εἶπε πράως, ἐνῷ τὸ βρέφος ἤρπασε τὸ ποτήριον καὶ ἔχυσε τὸ ἡμισυ τοῦ γάλακτος ἐπάνω του.

«Καυμένη μάνα!» εἶπεν ὁ μικρὸς Θωμᾶς, ὅστις ἐδάγκωνε μίαν κόραν ἄρτου· τότε μὲ τὸν ἄρτον εἰς τὴν ἑτέραν χεῖρα ἀνέβη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἔχυσε μεταξὺ τῶν χειλέων τῆς μητρός του ὀλίγον ῥακὶ ἀναμεμιγμένον μὲ θερμὸν ὕδωρ. Ἡ γυνὴ τὸ κατέπιε χωρὶς νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς της, οὔτε νὰ δώσῃ σημεῖον αἰσθήσεως, ὁ δὲ Θωμᾶς κατέβη ἐκ τῆς κλίνης μὲ ἔλευ· θέραν πλέον συνειδηθῆναι.

«Τῆς δίδομεν ὀλίγη σούπα, ὅταν γείνη», εἶπε γενναίως. Τότε αὐτὸς μετὰ τοῦ Γιάννη ἐξακολοβοῦντες νὰ τρώγουν ἄρτον ἔρριψαν εἰς τὸν λέβητα ὅλον τὸ κρέας ὁμοῦ μὲ ὀλόκληρα κρομμύδια, κατὰ τὸν τρόπον τῆς μαγειρικῆς τῶν χωρικῶν! (Ἀκολουθεῖ.)

Ῥόδο καὶ ἀγριολοῦλουδο

Σὲ ρίζα μιᾶς τριανταφυλλιάς ἦτανε φυτρωμένο
ἓν ἀγριολοῦλουδο χλωμὸ καὶ μικροκαμωμένο.
Ποιὸς ἔφερε ποιὸ βροχόνερο, ποιὸς ἔφερε ποιὸ ἀέρι
τὸ ἔφερε καὶ τῷσπειρε μονάχῳ δίχως ταῖρι;
Γιὰ πόνους εἶχε γεννηθῇ γιὰ πόνους τὸ καυμένο,
καὶ πρὶν ἀνθίσῃ τὸ φτωχὸ ἦτανε μαραμένο.

Κ' ἐκεῖ ῥηλά, πολλὸ ῥηλά ἓνα τρανταφυλλάκι
καμάρωνε καὶ ἐπαίξε γλυκὰ μὲ τὰ ῥακί·
γεμάτο ὀρόσο κ' ὠμορφιά καὶ μυρωδιὰ καὶ χάρι
στὴ ρίζα του δὲν κύτταζε ἀπ' τὸ πολὺ καμάρι
νὰ ᾄδῃ τί κάνει τὸ φτωχὸ, νὰ λυπηθῇ λιγάκι
κ' ἓνα γλυκόλογο νὰ πῇ στὸ μαῦρο λουλουδάκι.

Πέρασαν ῥέραςι πέρασαν· ἐπῆγε ῥ' μπρὸς ὁ χρόνος,
σῆσαν τὰ κάλλη τοῦ ἐνὸς καὶ τᾶλλου πάει ὁ πόνος·
πέσαν τὰ φύλλα καὶ τῶν δυὸ καὶ τὸ φτωχὸ ἐχάθη
καὶ τῷμορφο καὶ πλούσιο κ' αὐτὸ, κ' αὐτὸ, μαράθη.
Κ' ἐγὼ ποῦ τᾶξερα τὰ δυὸ ὅαν ἦσαν ἀνθισμένα
καὶ πάλι τὰ ὅα ὕστερα ξηρὰ καὶ μαραμένα,

Ἄν καὶ μικρὸ κατὰλαθα, ὅτι στὸν κόσμον τοῦτο,
δὲν πρέπει νὰ καυχώμασθε γιὰ ὠμορφιά καὶ πλοῦτον.
Εἶνε τὰ πλοῦτη πρόσκαιρα κ' ἡ εὐμορφία δὲν μένει
καὶ μόνον καθορὴ καρδιὰ στὸν Πλάστην ἀνέβαινει.
Ἄς ἀγαποῦμε τὰ φτωχὰ καὶ τὰ δυστυχισμένα,
ἃς δίνωμε παρηγοριὰ στὰ ἔρημα ἢ στὰ ξένα.

Καὶ ὅταν τὰ παιγνίδια μας τὰ τόσα βαρεθοῦμε
κ' ὅταν χορτάσωμε πολλὸ, τότε ἃς θυμηθοῦμε,
νὰ δώσωμε καὶ στὸ φτωχὸ κ' ἐκεῖνο νὰ χορτάσῃ,
νὰ δώσωμε στὸ ὀρφανὸ κ' ἐκεῖνο νὰ γελᾷ.
Ὡ, ἀγαπάτε τὰ ξένα, τὰ ἔρημα τὰ ξένα·
ὦ, δίδετε παρηγοριὰ στὰ πικροποτισμένα!
(Ἑστία).

Ὁ τυφλὸς Ἰάκωβος.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Ὁ μικρὸς Ἰάκωβος ἐγεννήθη τυφλὸς, διὰ μιᾶς θύρας ἐπιτυχοῦς ἐγχειρήσεως ἀνέδραψεν. Ἐν τοῦτοις ἔπρεπεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ἴδῃ τὸ φῶς.

Ἡμέραν τινὰ ἡ μήτηρ του τὸν ὠδήγησεν ἔμπροσθεν τοῦ παραθύρου, ἀφῆρσεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν ταινίαν, ἥτις ἐκάλυπτεν αὐτοὺς, καὶ τὸν ἀφησε διὰ πρώτην φοράν νὰ ἴδῃ τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανόν.

Ὡ! μήτηρ, ἔκραξεν ὁ Ἰάκωβος, διατί δέν μοι ἔλεγετε ὅτι ἦσαν τόσον ωραῖα;

Εἶχα προσπαθήσει, τέκνον μου, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ του ἀναλυθεῖσα εἰς δάκρυα, νὰ σοὶ δώσω, νὰ τὸ ἐννοήσῃς, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην.

Ὁ μικρὸς Ἰάκωβος ἐθεώρησεν ἐπὶ μακρὸν μετ' ἐκστάσεως τὰ θαυμάσια ταῦτα ἔργα τοῦ Θεοῦ.

Οὕτω καὶ ἡμεῖς, μικροὶ ἀναγνώσται, διὰ νὰ δυνῇ θῶμεν νὰ γνωρίσωμεν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ ἔχωμεν ἀνοιχτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς. Ἄλλως μᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ λάβωμεν τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν τῆς εὐτυχίας, ἥτις πληροῖ τὴν καρδίαν τοῦ χριστιανοῦ, ὅστις εἶναι προσκεκολλημένος εἰς τὸν Σωτῆρά του.

Ἐάν ὅμως ἀπομακρύνεσθε τοῦ Σωτῆρος τοῦτου θὰ ζήσητε ἐν τῷ σκότει καὶ τῇ ἀπελπισίᾳ. Προσκολληθῆτε εἰς αὐτὸν καὶ θὰ γευθῆτε ἀπὸ τοῦδε τὴν χάραν καὶ τὴν ψυχικὴν γαλήνην, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐννοήσητε πρότερον καὶ τὴν ὁποίαν οὐδεὶς οὔτε ἠδυνήθη οὔτε θὰ δυνηθῇ ποτε νὰ σᾷς περιγραφή ἀκριβῶς. Κ. Χ. Βλάσης.

— Εἰς ἓν νοσοκομεῖον τοῦ Λονδίνου ἐκάθητο ἐσπέραν τινὰ μία νοσοκόμος, ἡ καθὼς τὰς ὀνομάζουν, μία «ἀδελφή» ἐπάνω δὲ εἰς τὰ γόνατά της εἶχεν ἓν ἀσθενὲς μικρὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐφυχομάχει, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀναίσθητον μὲ κλεισμένους ὀφθαλμοὺς, ὅτε ἠκούσθησαν φωναὶ μεθυσμένων ἀνθρώπων ἔξωθεν τοῦ παραθύρου εἰς τὴν ὁδόν. Τὸ παιδίον ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του. «Νὰ ὁ πατέρας,» εἶπεν. «ἔρχεται καθε βράδυ μεθυσμένος.» Ἡ ἀδελφή τὸ ἐκύτταξε μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της· «τόσον μικρὸν τὸ καϊμένο νὰ ἀποθάνῃ χωρὶς νὰ ἡξέυρῃ ἄλλο τι περὶ τῆς ζωῆς εἰμὴ τὴν κακίαν!» Προσπαθῆσε λοιπὸν νὰ τοῦ εἰπῇ ἅτι περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ωραίου Οὐδρανοῦ, ὅπου θὰ ἦτο καλὰ καὶ εὐτυχές, ἀλλὰ τὸ παιδίον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ. Τέλος ἔλαβεν ἀπὸ ἓν ποτήριον ὀλίγους μενεξέδες εὐώδεις, καὶ τοῦ εἶπε, «Εἰς τὸν οὐρανὸν εἶναι ἄνθη ἀκόμη ωραιότερα ἀπὸ αὐτά.» Τότε τὸ ἰσχνόν καὶ ὠχρὸν πρόσωπόν του ἔδειξεν εὐχαρίστησιν. «Τότε λοιπὸν θὰ τὰ μαζεύσω ὅλα ὅταν πάγω ἐκεῖ,» εἶπε τὸ παιδίον, καὶ ἀπέθανεν.